

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Vuinvualoco abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

Expiandus quæstione non suorum criminum.
 Audias, nec tortor adflat, eiulatus flebiles.
 Scinditur per flagra corpus, nec flagellum cernitur.
 Crescit & suspensus ipse vinculis latentibus.
 His modis spurcum latronem martyrum virtus quatit:
 Hæc coercet, torquet, vrit, hæc catenas incutit.
 Prædo vexatus, relictis se medullis exiit.
 Linqvit illæsam rapinam, faucibus siccis fugit:
 Vngue ab imo vsq; ad capillum salua reddit omnia,
 Confitens ardere sese, nam gehennæ est incola.
 Quid loquar purgata longis alba morbis corpora,
 Algidus cum decolores horror artus concutit?
 Hic tumor vultum relinquit, hic color verus redit.
 Hoc bonum Saluator ipse quo fruamur præstitit,
 Martyrum cum membra nostro consecrauit oppido,
 Sospitant quæ nunc colonos, quos Iberus alluit.
 State nunc hymnistæ matres pro receptis paruulis,
 Coniugum salute læta vox maritarum strepat:
 Sit dies hæc festa nobis, sit sacramentum gaudium.

Festa die
 horu Mar-
 tyrum.

VITA S. VVINVALOCI ABBATIS, EX VET. V.
 STIS MS. CODICIBVS, MUTATO STYLO

per F. Laurent. Surium descripta: & quidem aliquot locis
 parabrasticos.

Vit in Britannijs vir illustris Fracanus nomine, consobrinus Coto-
 nij regis Britannici, idemque vir bonus & integer, Christiana que
 religione initiatus. Hic ex coniuge sua, cuius nomen non exprimi-
 tur, filium suscepit Vvinnualocum, qui in ipsis primæ ætatis initijs
 cœpit ardere desiderio rerum cælestium, mundi respicere illece-
 bras, & soli Deo velle viuere. Orabat itaque opportunè, importunè
 parentes suos, vt literarum studijs imbuendus cuidam viro Dei tra-
 deretur. Pater id renuebat, cupiens eum ad ea, quæ mundi huius
 sunt, promouere. At pius puer dolens se suo frustrari voto, ad Deum se conuertit, eius
 opem attentissimis precibus implorans. Non defuit Dominus eius religiosi deside-
 rij. Cum enim die quodam pater eius proficisceretur ad visendos greges suos, qui a-
 mœnis in locis pascebantur, vbi eò peruenit, subito extitere super eum horrenda cæli
 tonitrua, & sic eum ruentia cælitus fulgura complexa sunt, vt nimio terrore & horro-
 re prostratus, penè exanimis in terram decideret. In has igitur de improviso redactus
 angustias, animaduertit diuinitus isthuc fieri, Deumque ab ipso reposcere filium, quem
 ille mundi nexibus vellet implicari. Itaque, mox in has prorupit preces: Domine Deus,
 rex omnipotens, cuius sanctissimæ voluntati par est neminem oblectari: scio quod
 causa filij mei, quem tibi deuorum, ego ijs quæ mundi sunt, volui applicare, isthæc pa-
 tior. Sed ecce cum tibi deuoueo, tuum ego tibi restituo: quin etiam ambos eius germa-
 nos fratres, natu maiores, tuæ militiæ libens transcribo.

3. Martij:
 S. Vvinn-
 ualoci pa-
 tris & pa-
 rentes.

Pater eius
 eum Christo
 consecrat.

Euoluto indè septem dierum spatio, cum filio suo Vvinnualoco ad quendam vi-
 rum Dei, qui tunc columna Ecclesiæ videbatur, profectus est. In ipso autem itinere
 ingens orta tempestas, diem serenum in obscuram noctem repente mutare visa est.
 Stupebat & pauebat pater, at Vvinnualocus religiosus puer securo & hilari animo di-
 xit ei: Noli timere pater. Num censes difficile ei, qui ex nihilo omnia creauit, hanc æ-
 ris tempestatem in placidissimam tranquillitatem conuertere? Cum sint verò omnia
 possibilia credenti, fideles ei preces offeramus, & restituet nobis serenam lucem. Si
 mulaque ab illis oratum est, adeo per Dei gratiam illa repentina tempestas & horri-
 da nox in iucundam est mutata tranquillitatem & serenitatem, vt nec tenuis nubecu-
 la cæli faciem obscuraret. Ea res itineris comites ad agendas Deo gratias laudesque, per-
 mouit. Tandem ventum est ad virum sanctum, ad quem habebant iter: & sicque Vvinn-
 ualoci:

Mare 9.
 Vvinnua-
 locus puer
 precibus
 pellit tem-
 pestatem.

E uualoci:

uualoci pater, quid in itinere euenisset, exposuit. Admiratur ille vir Dei, iubetque pium puerum suis sisti conspectibus. Adueniens autem Vuinuualocus puer, rotum se humili prosternit, & Deum in sancti viri pectore habitantē adorat. At ille vir venerabilis, gratiam Dei in puero tacitus contemplans, patri eius dixit: Hic filius tuus ætatem moribus transcendens, permultis erit causa salutis æternæ. Et tu quidem ætate cum puerū conspicis, ego verò auimo eum iam cerno virum perfectum. Cum hæc & id genus alia in laudem pueri vir sanctus dixisset, patrem eius mirificè exhilarauit: qui accepta ab eodem benedictiōe, relicto sub suauī Christi iugo & sancti spiritus magisterio filio suo, latus ad sua reuersus est. Porro sanctus puer Vuinuualocus, pro carnali parēte amplectens spiritalem, sub illo non modò literarum, sed etiā virtutum scholam ingressus est, breuique tempore pro ingenij felicitate & viuacitate magnos in literis progressus habuit, ita vt in ipsis adolescentiæ annis etiam in diuinarum intelligentia scripturarū non mediocriter excellere videretur. Aderat enim illi gratia spiritus sancti, quæ eius mentem suis radijs illustraret.

Vaticiniū
de S. Vuin
uualoco.

Profectus
eius in lite
ris.

Per id tempus eius pater spiritalis orandi causa locum quendam inuisurus, puerum Domini Vuinuualocum cum condiscipulis in monasterio reliquit, sancta exhortatione prius eorum confirmatis animis, ne quid ætas lubrica ipso absente peccaret. Verum illo custodē remoto, Vuinuualoci condiscipuli gaudent aprici gramine cāpi, parumq; memores paternarum admonitionum, vt solet indomita puerorum ætas, quodam die vacant lusibus, & per agros cursitantes, oblectant sese: sed ecce interim vnus ex illis crus frangit, & extrema gaudij luctus ingens & mœror occupat, cunctis eo casu valde dolentibus. At verò pius puer Vuinuualocus hortatus est eos, ne turbarentur, sed toto pectore in preces incumberent, salutemq; læso à Domino impetrarent. Non enim difficile est, inquit, illi crus fractum reformare, qui intrā matris viscera totum hominem formauit. His verbis compuncti sunt corde, & cœperunt orare clementiam Saluatoris. Porro Vuinuualocus erectis in cælum manibus & oculis, ita precatus est: Domine Iesu Christe, qui ligni vetiti concupiscentia prostratum mundum vitalis ligni re medio instaurasti, & in eodem æternæ salutis gustum te esurientibus obtulisti: Domine omnipotens, qui cæcis visum, claudis gressum, mancis manuum officia, leprosis munditiam, mortuis vitam reddidisti: audi preces, quas tibi supplices deferimus, & tua inuisibili medicina huic fratri nostro pristinam restituere incolumitatem. Sic orauit, & salutari crucis signo plagæ locum vndique consignans, dexteram eius apprehendit, & dixit clara voce: In nomine Domini nostri Iesu Christi surge, & Deo gratias age. Ad hanc verò vocem tam ille mox surrexit sanus & incolumis, vt nec vestigium quidem vllum fracti cruris appareret. Et Vuinuualocus quidem rogauit eos, qui aderant, vt hanc rem apud se tacitam haberent: sed Deo volente producta est in publicum, & ad omnium notitiam peruenit.

Precibus
& crucis si
gno sanat
fractum
crus.

Eius cōmi
seratio in
inopes.

Obtinebat sancti huius pueri animum ingens commiseratio erga mendicos & inopes, & cum videret stipem publicè emendicantes, non rarò, ab imo pectore ductis suspirijs, lachrymas fundebat: cumque non suppeteret, quo eorum possent leuare inopiam, solebat eos cælestibus fouere consolationibus: & qui corporibus non possent, saltem animis aliquod adhibere leuamen. Quo quidem in studio cum ille esset assiduus, non defuit, qui vnde proficere debuit, indè sibi inuidiæ & liuoris materiam hauriret, & sanctum Dei hominem conuicijs proscindere non vereretur. Ille verò arrepto patientiæ scuto, pro maledictis benedictionem reddidit, ei que gratias egit. Interim ex Actibus Apostolorum eius animo succurrebat, quemadmodum beatissimus Petrus Apostolus mendicantem claudum non auro vel argento, sed Dei virtute curasset: moxque de Dei benignitate & ope securus, cæcum quendam è medio hominum languidorum seorsum abduxit, & sic Dominum rogauit. Iesu fili Dauid, aperi quæso oculos cæci huius, vt tuam ille sentiens eximiam virtutem, te in creaturis tuis admirabilem & gloriosum prædicet, teque laudet & benedicat. Deinde pijs manibus vtrunque contrectans oculum, & salua oris sui perungens, clara voce dixit: Apostolicis ego te verbis compello: Argentum & aurum non est mihi: quod autem habeo, hoc tibi do: In nomine Iesu Christi Domini nostri respice. Confesum ille vidit, cunctis admirantibus, & Deo sanctum suum mirificanti, gratias agentibus.

Acto. 3.

Cæcus vi
sum reci
pit.]

Erat verò sancto Vuinuualoco soror vnica, quæ in parentum manebat domo, virgo & puella tenerrima. Hæc die quodam cum puellis cœtaneis puerili se ludo oble.

oblectans, in magnam repente incidit calamitatem. Nam anser vnus ex domesticis, eius excussit oculum & deglutit. Mox autem dolor ingens puellam obtinuit, ita vt ad mortem vrgeri videretur. Ea res supra modum parentes eius afflixit, ita vt nullam prorsus consolatiouem admitterent, sed eam perinde atque iam extinctam plorarent. Quorum misertus Deus, per angelum suum rem gestam Vvinnualoco indicauit, iussitque cum ire ad paternas aedes, & sorori oculum, parentibus vero animi iucunditatem restituere. Eadem nocte surgit Vvinnualocus, parentibus valde perturbatos, iubetque, vt ab angelo edoctus erat, anseres coram se adduci, ex ijsque vnum apprehendit, eiusque ventrem ferro secans, oculum sororis integrum inde extraxit, restituitque in locum pristinum, non sine multa eorum, qui huic spectaculo intererant, admiratione. Porro etiam anserem sanum iussit abscedere ad gregem suum. Postea valedicens parentibus, ad amicæ habitationis locum reuersus est.

Sorori suæ
S. Vvinnualocus
oculum restituit.

Cœperunt interea quidam se in eius tradere disciplinam, quibus ille sanctorum scripturarum arcanos & mysticos sensus aperiebat. Accidit autem, cum aliquando quasdam illis quæstiones pro more enodasset, vt vnus ex discipulis eius secedens, quæ ex magistri ore audierat, accuratè secum ipse repeteret & ruminaret. Sed huic studio intentum somnus corripuit: & ecce è suis latibulis sese serpens propriens, dormientis pedem morsu virulento appetit, rursusque in suas se latebras abdit. Mox se per omnes artus letiferum diffundit virus, & intumescente corpore, iam mors subitanea ad futura videbatur. Euigilans ille, & in tam præsentem se periculo constitutum admirans, cum facile sentiret, nisi diuinitus ipsi subueniretur, actum fore de vita sua: cum bona fiducia adijt Vvinnualocum magistrum suum, & cum multis lachrymis ab illo petijt, vt suis precibus à Domino salutem ipsi impetraret. Eum vero sanctus Vvinnualocus humi iacentem erexit, & cum illo pariter abiit ad locum, vbi à serpente percussus erat: ibique fusa ad Deum prece, voce magna iussit serpentem è suo specu prodire in publicum. Mox ille è sua cauerna egreditur, squamis horridus, linguamque vibrans trifurcam, ictus mortiferos intentat. Porro sanctus Vvinnualocus contra illum extensa manu, crucis figuram exprimit, & signo vitali tanquam hasta cuspide ita eum transiit, vt creparet medius, finemque faceret deinceps alios lædendi. Deinde aquam oleo, ipsius benedictione sacramento, permixtam agro bibendam dedit, eaque virus omne profligauit. Redibant detumescencia membra ad decorem pristinum, & homini est aucta salus & incolumitas corporis. Fertur postea vir sanctus à patre suo & alijs fidelibus rogatus, à Deo id precibus obtinuisse, vt in illa regione serpentes viuere non possint. Nā si qui capiendi experimenti causa eò adducantur, eos tanquam telo ictos, mox expirare aiunt.

Crucis signo serpentes perimit, & oleo sacramento pellit virus.

Opilione quodam suos pascente greges, fulgura & tonitrua subito extiterunt, & cum ijs pariter ingens aëris tempestas, adeo vt ille propemodum exanimis redderetur. Itaque huc illucque diffugiunt oues, & cum instar coronæ vndique lupi circundant. Diffusa vero tempestate, cum se collegisset, luposque circumstantes esset intuitus, multum exhorruit, magnaque voce exclamans, Vvinnualoce, inquit, serue Dei, in tanto periculo nē desis mihi. Vix ille verba compleuerat, & ecce visus est adesse sanctus Vvinnualocus, & vsque ad diluculum immanes bestias, hominis sanguinem sitientes, leui virga abigere. Quibus profligatis, Opilio integras suas collegit oues, ac deinde sancti Vvinnualoci monasterium adijt, in quo vir sanctus illa nocte in Dei laudibus pernoctarat, eique rem omnem explicauit. At vir Dei, humanos volens declinare fauores, præcepit ei, nē cuiquam alij diceret, seque in cellulam abdidit. Opilio vero indignum arbitratu diuina reticere beneficia, quid per sanctum suum Dominus ipsi præstitisset, omnibus enarrauit.

Nota viri sancti modestiam.

Pater viri Dei Fracanus cum duce quodam eiusdem regni equestris certaminis spectaculum editurus, diem opportunum præfixit, quo equi illorum inter se cursu certarent. Aderat iam ille dies, & ad spectaculum multi confluxerunt mortales. Procedunt in medium campum egregie instructi & equi & equites, & signo dato, laxatisque habenis, volant equi, & fit ingens spectantium applausus. Interim dubia adhuc victoria pendente animi omnium: & equus quidem patris Vvinnualoci iam omnes facile auerterat, sed sessorem suum, iuuenem florenti ætate & multa nobilitate spectatissimum, eius rapidissimum cursum ferre non valentem, inter saxa aspera à se ita excussit, vt is animam exhalaret. Tum vero in luctum mutatum est gaudium: maxime vero flebant iuuenis parentes, eiusque corpus miserè quassatum colligentes, ex equis

apparabant. Inter hæc, tanquam à Deo missus, de improviso adest sanctus Vuinuualocus, audit quid acciderit, alienum dolorem suum facit, & præsentia sua illos iam ad spem meliorem reuocat. Accedit ad corpus extinctum, illudque manu contingens, Adolefcens, inquit, excitat te Dominus Iesus Christus, qui te & cum non esse, creauit, & suo sanguine redemit. Ad hanc vocem ille, tanquam a graui excitatus somno, non modò rediuius, sed adedò surrexit incolumis & robustus, vt membra eius illo atroci casu dissipata & dissoluta, nullum prorsus sentirent dolorem. Cœperunt omnes, qui aderant, in Dei laudes & gratiarum actiones erumpere, quòd per feruum suum Vuinuualocum tam stupendo miraculo, gaudio incredibili affectisset populum suum.

Per idem tempus claruit S. Patritius, Ecclesiæ Christi eximium decus, & totius Hyberniæ splendidum sidus. Cuius eximiæ virtutis opinio adedò S. Vuinuualocum affecerat, vt modis omnibus ad eum proficisci peroptaret, vt viuendi normam ex eius sanctissima institutione capefferet. Sed cum in ea versaretur cogitatione, per visum ei S. Patritius sese exhibuit, vultu angelico, & caput aureo diademate coronatus: aitque ad eum: En ego sum Patritius, quem tantoperè cupis adire. Sed nè mea causa tam longum iter terra marique susciperes, misit me Dominus, vt voti tui compos, & adpectu & colloquio meo perfruaris. Deindè blando eum sermone consolans, admonebat, vt non se, sed Christum suis vbiq; præsentem accederet, & eum sibi vitæ præceptorem deligeret. Prædixit etiam illi, futurum eum alijs militiæ spiritalis ducem, salubrique eum consilio instruxit. Porrò etiam hortabatur eum, vt à magistro suo socios expeteret, & cum eis ad alium sese locum transferret. Vbi ea visio disparuit. Vuinuualocus quàm primùm cellam petijt, in qua monasterij pater diuinæ meditationi & contemplationi vacabat. Quicquid ei visionem exposuisset, ille hilaritate persusus, Diuina, inquit, visitatione & reuelatione clarificatus es fili. nec quicquam moratus, à si cælitus mandatum accepisset, vndecim ei attribuit discipulos, in Diuini operis exercitio promptissimos: quos cum osculatus, eisquè benè precatus esset, inter lachrymas valedicens, ait: Valere filij charissimi, & sit Deus dux itineris vestri: cumque ad Christum peruenieritis, sitis quæso memores mei. Iam cum illis capeflebat iter Vuinuualocus, & tamen quòd iret ignorabat: sed multa in Deum erectus fiducia, tandem Christo duce ad insulam quandam appulit, in eaque cum socijs suis triennio mansit, vitam ducens eremiticam. Sed cum nimis eum locum infestarent tempestates, essetque ob suam sterilitatem hominum habitationi valdè incommodus, Deum rogauit, vt aptiorem illi locum ostendere dignaretur. Audiuit Dominus preces fidelis serui sui, & vltra mare locum ei indicauit: sed cum nauis deesset qua veherentur, magna cum fiducia orauit Dominum, ac deindè ait ad fratres: Confortamini charissimi, & in fidei firmitate fundati, sicut me videritis sequentis me fratris tenere manum, ità vos quoque singuli præcedentis fratris apprehendite manum, & eius vestigijs insillite. Tum verò inuocans nomen Domini, pastoralis virga mare percussit, & renouante Deo pristinum maris rubri miraculum, illud se peruium præbuit ingredientibus: sicque confertis, vt vir Dei iusserat, manibus, ipso in fronte gradiète, per siccum transière mare, aquis hincindè velut in murum coalescentibus, cantabantque Domino hymnum trium puerorum. Vbi autem ad locum cælitus monstratum peruenière, multum vir Dei eius grata amoenitate & fructuum vberitate gauisus est. Voluit autem eum Christo Domino illic famulantibus adedò esse attributum, vt nulli vnquam scemina ad eum pateret accessus. At verò locus ille aquarum penuria laborabat: itaque vir sanctus sublati in cælum oculis & manibus, Domino precem obtulit. Deindè virga, qua mare diuiserat, terre puluerem designans, fontem vberimum produxit.

Eodem tempore nocte quadam oratorium ingressus, more suo in sanctis precibus peruihil mansit. Ibi draco antiquus, eius in Deum deuotionem & pietatem acerbè ferrens, multas ei molestias excitauit. Nam immanis cuiusdam monstri speciem inducens, minas intentare & horrorem viro Dei incutere cœpit. Transformabatur identidem in varias formas miser ille fuligine nigrior, nunc volucrum, modò serpentum, mox beluarum, tum terrestrium, tum marinarum. Interdum ad nubes vsque superbum tollebat verticem, nonnunquam in puluerem sese submittebat. Sed cum cerneret Christi militem eiusmodi phantasmatis nihil commoueri, sed magis etiam animis in suo proposito confirmari, conuicijs eum aggressus est. At beato viro psallente, in eumque san-

ctæ Cru.

Adolefcen-
tem extin-
ctum ad vi-
tam reuo-
cat.

Nota æta-
tè S. Vuin-
uualoci.

Transit cū
socijs ma-
re pedibz.

Dan. 3.

Dæmon
spēctris eū
terre co-
natur.

stæ Crucis triumphale signum cum scripturæ diuinæ sententijs vibrante, instar vmbre mollis euauit, teterrimo post se fœtore relicto, indice fœditatis suæ.

Hactenus quidem sancti viri non ferè nisi miracula commemorauimus: sed libet nunc etiam quædam de vitæ eius ratione & austeritate interserere, vt ex ijs lector & auditor ædificationem accipiant. Erat nimirum pater hic venerabilis, ad spectu angelicus, sermone compositus, in Dei opere strenuus & indefessus, mente & corpore integer, ingenio perspicax, consilio magnus, fide catholicus, spe patientissimus, in Dei & proximi charitate perfectus, orationi diu noctuque intentus. A vicesimo ætatis suæ anno ad supremum vsque vitæ diem nunquam visus est in templo sedere: nunquam aut inepta lætitia solutus, aut inani dolore contractus est. Omnibus semper se affabilem & beneuolum præbuit. In terra degebat corpore, sed animo in cælestibus versabatur. Cum psalmodiæ esset intentus, aut extensis in cælum manibus, aut flexis in terram genibus, aut vno aliquo in loco fixus & immotus psallebat. Quotidiè psalterium dicere solebat: centiès interdum, & centiès noctu flectebat genua. Vestis ei non lanæ aut li-
nea, sed ex caprinis erat pellibus. Lectus ei non ex plumis aut pannis mollibus, seu etiam ex paleis, sed ex durissimis arborum corticibus sternebatur. Sedes eius, mollis erat arena, lapillis permixta. Panis, quem quotidiè eodem sumebat pondere, hordeaceus erat, cineribus permixtus. Pulmentum ei fiebat ex farinula hordeacea & modico ole-
re. Sabbatis & Dominicis diebus pisce & caseo vescabatur. Quadragesimæ temporibus, bis in hebdomada sumebat cibum. Vinum & potionem omnem, quæ ebrietatem adferre posset, haud aliter atque venenum repudiabat. Sed hæc de eius vitæ institutis pauca è pluribus commemorasse sufficiat.

Catalogus
virtutum
S. Vuin-
ualoci.

Confluebant sanè ad eum vndiquè cæci, surdi, claudi, leprosi, paralytici, diuersif-
que affecti morbis, & omnes ab illo se incolumes redire lætabantur. Iam nomen eius in tota Britania celebrabatur, & velut angelus Dei cœpit ab omnibus in honore haberi. Rex quoque quidam eius prouinciæ, auditis eius miraculis & eximijs virtutibus, posito diademate & purpura, humili se regens habitu, ad illum accessit, eiusque se pedibus toto corpore prosteruens, precibus eius apud Dominum se petijt adiuuari. Eum autem vir sanctus è terra erigens, ad mundi contemptum & cælestis regni desiderium familiari sermone adhortatus est. Eius oratione exhilaratus rex, atque etiam sacerdotali benedictione corroboratus, quasi totus in virum alterum mutatus, ad suum se palatium recepit.

Morbis va-
rijs affecti,
ab eo cura-
rantur.

Mater familiæ quædam haud procùl ab eius monasterio graui languore ad mortem vsque vexabatur. Eius filius à viro Dei in monasterio instituebatur: qui multum suæ matri condolens, sua visitatione eam leuare voluit. Abiturus autem, a S. Vuinuua loco aquam benedictam accepit. Vbi autem ad eius venit ædes, illa iam obierat, & ad pœnarum loca, vt S. Vuinualoco oranti diuinitus erat reuelatum, perducta fuit. Circumstantes exanime corpus amici lachrymantes, & funeri opportuna præparantes: at filius eius sperans adhuc vitali eam frui halitu, aquam sanctificatam illi adspersit, dixitque clara voce: Sanet te, mater, Dominus Iesus Christus, in cuius nomine magister meus tam multos curat varijs morbis affectos. Ad hæc verba surrexit illa, tanquam à somno excitata: sedebatque in lectulo, multum sudans, quasi multo fuisset fatigata labore. Et primò quidem omnes, qui aderant, proni in faciem corruerunt, & Deum, in sancto Vuinualoco virtutem suam mirificè declarantem, vnanimiter collaudârunt: deindè verò ex illa percontabantur, quo pacto esset suo restituta corpori. Tum illa: Dæmonū, inquit, turba me circumdedit, vincisq; manibus ac pedibus, ad loca tormentorum perduxit. Interim verò sanctus Vuinualocus nobis venit obuiam, dæmonesque his vocibus increpauit: Quanam hæc vestra est temeritas & audacia, vt hanc mei iuris famulam vobis vendicetis? Mox illi consternati & terrii, viro Dei se permiserunt, cuius precibus sum ad vitam reuocata.

Mulier de-
functa re-
dit ad vi-
tam.

Erant in illa prouincia tres latrones, qui nocturnis horis furta & prædas passim agerent, & hominibus eius regionis valdè se infestos præberent: quorum audacia eò tãdè progressa est, vt etiam locum, quem sancto Vuinualoco & socijs eius diuina prouidentia assignarat, malignis animis peterent: cumq; in tempesta nocte eò ingressi essent, horreum monasterij apertum, & multa luce perfusum offendunt. Qua re cum illi terreri, seque colligere & ad meliorem frugem recipere debuissent, magis etiam ad scelus inflammati sunt, seque mutò hortantes, dicebant: Videret Deus probare facinus nostrum. Vndè enim alioquæ hæc nobis lux radiaret? quonam pacto ostium isthuc

aliâs clausum & munitum, nobis vtrò pateceret? Itaque saccos illi suos ad summum usque impleuerunt: sed interim, quid illi agerent, non latebat sanctum Vuinuualocum, qui cum diuinitus id didicisset, fratribus indicauit. Illis verò in preces incumben-
Fures diuinitus puniuntur. tibus, mox diuina ultio fures illos persecuta est. Nam vnus ex ijs, coxendice dissoluta, sub onere corruit: alter instar faxi immotus hæsit, nec se loco mouere potuit: tertius cæcitate percussus, nesciuit quò pergeret. Postquam autem se sol terris reddidit, exierunt fratres cum venerando patre, hostes suos haud aliter atque ægrotos vel carceribus inclusos visitaturi. Ad quos cum peruissent, sanctus Vuinuualocus eorum facinus primò reprehendit, deinde & animis & corporibus salutarem adhibuit curationem. Inter alia admonebat eos, vt cum rebus necessarijs indigerent, ab ijs peterent potius, quam ob eiusmodi vilia & caduca animas suas perderent. Sunt, qui scribant ad eò illos viri Dei sermonibus fuisse emendatos, vt ad decrepitam usque ætatem bonis operibus intenti, cum illo permanerint.

Visio S. Vuinuualoco oblata.

Vidit quandoquè vir Dei cælum apertum, & angelos Dei descendentes & ascendentes supra se. Vidit inter eos angelum quemdam cum eximio splendore & immensa odoris suauitate ad se venientem, & ore iucundissimo, amicissimaque familiaritate indicantem ipsi quorundam fratrum felicissimum ex hac vita decessum, & in cælos assumptionem. Per idem tempus quædam in primis nobilis mater familiaris, repente oculorum lumine orbata est: sed cum esset prudentissima, non voluit ea calamitate frangi, potius verò ad agendas Deo gratias se contulit, biduanisque ac triduanis se afficiens ieiunijs, psalmis & orationibus, itemque elemosynis & alijs pijs operibus vacauit. Nec fraudata est tanta eius animi deuotio spe & expectatione sua. Apparuit enim ei in somnis angelus Domini cum multa luce, & ait: Elemosynæ & preces tuæ sunt coram Deo, tibi que eius opem conciliant. Primo igitur diluculo abi ad patrem Vuinuualocum, & per illum recipies amissum oculorum lumen. Ijs auditis, sine mora illustri matrona oriente sole, filijs & ampla familia comitantibus, ad virum Dei profecta est, cuius quid vidisset & audisset exponens, petijt lumen sibi reformari. Ait autem ad illum vir Dei: Fides, quæ in te radiat, hanc a te excludat cæcitate: simulque tangens vtroque oculorum orbem, sic Dominum precatus est: Iesu benignissime, qui cælum ornasti lumine, hos oculos tua virtute reforma. His dictis, matronæ lux reddita est. Ità nimirum multis à sancto viro, sed in digito Dei, præclare patris miraculis, & Deus in Vuinuualoco suo, & Vuinuualocus est clarificatus in Deo.

Precibus sanata cæca matrona.

At nunc quandoquè ad viri Dei felicem exitum veniendum est. Nocte itaque illa, quæ eius sanctissimi obitus diem antecessit, angelus Domini per visum illi dixit: Euge Vuinuualoce serue Dei, cælicolæ omnes te ciuem cupiunt habere suum. Hodie mihi grabis ad Dominum, & iam emeritus miles nobis in regno sociaberis. Euigilans autem vir sanctus, accitis ad se fratribus angelicam retulit visionem, exitumque suum illorum Deo dignis precibus commendauit. Cum autem illi tristes & lachrymabundi ab eo quærent, quis ei esset futurus in sancto regimine successor, ex ipsis pastorem eis constituit, eumque cum grege ipsi concredito pastorem principi commendauit. Deinde ad horam tertiam cælestis sacrificij viam immolauit hostiam, communicatoque cum discipulis Dominicæ pacis osculo, & agni Dei viuifico refectus conuiuio, ita vt sacræ assistebat aræ, animam citra dolorem in manus creatoris efflauit. Et corpus quidem discipulorum ministerio honorificè terræ mandatum est: anima verò, angelis subue-

Ad altare reddit. Domino spiritali.

hentibus, aulam illam cælestis regni penetravit: vbi corona à Christo accepta perfruitur, & in conspectu Dei sine fine lætatur. Obijt vir Dei 5. Nonas Martij, hebdomada prima Quadragesimalis ieiunij, quarta sabbati, hora illa, qua Christus pro mundi redemptione cruci affixus est: Cui cum patre & spiritu sancto laus, honor, virtus, gloria, potestas & imperium per infinita seculorum secula, Amen. Floruit autem, vt habet quidam codex typis excusus, circa annum Domini 459.

VITA